

## 05 — Infekcija Svetog Marka

— I kako stoji naša mukomidoza? — pokušala sam da se našalim.

— Mukomikoza — ispravio me je doktor.

— Da, mukomikoza, prosto ne mogu da zapamtim to ime...

Marko je samo ćutao i gledao negde u daljinu, kao da se priča njega uopšte ne tiče, ćutao i šmrckao poput prehladenog deteta.

— Lezije u sinusnim šupljinama, vidite, nastavile su da se šire — pokazao nam je rengenski snimak Markove glave. — Postoje i u usnoj duplji, one su, na žalost, nove. Infekcija se proširila od kako smo počeli sa amfotericinom B, a krvna slika pokazuje da je već došlo do oštećenja jetre. Postoji lek po imenu posakonazol, ali on nije registrovan u našoj zemlji. U svakom slučaju, iscrpeli smo farmakološke metode.

— Znači — glas mi je drhtao. — Šta to znači?

— Preostaje hirurška opcija.

— To nije opcija — ubacio se Marko i po prvi put progovorio od kako smo ušli u ordinaciju.

— Shvatam da znate šta su posledice, ali, ukoliko infekcija nastavi...

— Neću dozvoliti da mi amputirate lice — prekinuo ga je. — Ne sada, ne kada sam ovako blizu.

— Blizu čega? — doktor je želeo da zna.

— Operacija nije opcija — samo je ponovio.

U kolima smo ćutali.

— Marko... — pokušala sam da započnem razgovor.

— Neću to dozvoliti, da izgubim oči, ne sada. Sve je ovo bog predvideo — izgovorio je i obrisao nos. — Sve je predvideo.

Okrenula sam glavu i pokušala da jecam što tiše.

U krevetu je buncao, kao i svake noći.

— On je algoritam. Množeći algoritam — mumlao je i šmrcao, uvlačeći inficirane sline u sebe.

Nisam ga budila. Samo sam slušala kako govori besmislice. Tako je bilo svaki dan. Dnevne sate provodio je u podrumu, radeći ko zna šta, a noći u plitkom delirijumu.

Sledeće jutro zatekla sam ga za kuhinjskim stolom.

— Sedi.

— Marko?

— Slušaj. Bog je algoritam, matematička funkcija koja ne prestaje da se deli i koja popunjava stvarnost. Sve što postoji je ljubav, razumevanje, svi smo deo istih atoma koji postoje od kako postoji svemir. Nikada nećemo umreti, a algoritam će se samo dalje deliti, u večnost.

— Govoriš gluposti.

— Moguće. Možda je bolest u pitanju, ne znam ni sam. Možda polako ludim. Zaboravi to, nećemo više pričati. Evo — gurnuo je šolju ka meni. — Skuvao sam nam čaj. Nana.

Prihvatila sam ju, misleći kako ću uskoro verovatno morati da ostavim Marka na bolničko lečenje. Otpila sam gutljaj.

— Da li ti se sviđa?

— Da. Uvek sam volela nanu.

hvatio džezvu sa šporeta i pokazao mi je. U malo vode, osim listova nane, nalazio se i nekakav beli predmet. Bilo je mi je potrebno nekoliko sekundi da shvatim da je u pitanju papirna maramica. Gurnula sam šolju i odskočila od stola.

— Šta si mi to dao? Skuvao si tvoju prljavu maramicu?

— Ne plaši se. Shvatio sam.

— Potpuno si poludio — talas gađenja me je preplavio. — Hoćeš i mene da zaraziš?!

— Ne! Kuvanje je ubilo gljive, a ostalo je samo ono što proizvode. Što mi proizvodimo. Ja vidim algoritam jer mi svaki dan to curi niz grlo, taj slučajni proizvod gljivične infekcije.

— Ti si lud. I mirišeš na plavo, kao... — zastala sam kada sam shvatila šta sam izgovorila. — Kao... Mogu da pipnem otkucaje tvog srca.

Naglo, videla sam kako se Markove grudi spuštaju i podižu kao da iza njih kuca ogroman mišić. Videla sam krv, i posmatrala kako cirkuliše kroz tunele ispod njegove kože. Napolju su pevale ptice, a boje su bile predivne pod mojim prstima.

— Opusti se. Shvatio sam. Nešto je nastalo u meni. Nešto novo — iza Marka, predivan oreol zlatne svetlosti okretao se poput ringišpila, a njegov glas bio muzika. — Mislim da može da nam pomogne da shvatimo.

Bio je u pravu. Shvatila sam.

\* \* \*

Poslednji put sam Marka videla dok je ležao u bolničkoj postelji. Delovi lica su mu bili crni i nekrotični, ali se ipak smešio. Legla sam pored njega i zajedno smo slušali pesme sa radija kada je izdahnuo.

Postao je svetac već sledećeg dana, prvi pravi svetac celog sveta.

Danas, živim pod drugim imenom, jer ne bih mogla da se izborim sa svim koji bi želeli da mi zahvale ili da me upoznaju. Nikada nisam želela takvu pažnju, posebno sada kada Marka više nema. Naša kuća je postala muzej zbog laboratorije gde je Marko, u tajnosti, uspeo da pro-nađe i izoluje supstancu iz svoje infekcije, možda baš zbog efekata koje je osećao.

Objasnili su mi da je ta materija, nastala iz gljivičnog rasta u Markovim sinusima, nešto nalik LSD-u, samo, jednostavno, bolja. Bez nuspojava, u stanju da otključa stvari u našoj svesti koje nismo mogli ni da

zamislamo. Da nam pokaže boje sveta.

Marko je video algoritam boga. Ja sam videla, kao što je pretpostavio, njegovu nemeljivu ljubav prema meni.

Klinička depresija više ne postoji, niti bolesti ovisnosti. Kažu da će uskoro nestati nasilni zločini, pa i sami ratovi.

On mi jako nedostaje, ali sam naučila da živim sa tim, jer su mi ostale samo lepe stvari i vreme koje smo proveli zajedno. Zahvalna sam svaki dan što imam mogućnost da iskusim ovo neopisivo čudo koje zovemo život. I sve to samo zato što sam popila čaj od Markovih slina.